

VINDEN VINER OCH någonting vräks mot fönstret. Flickan vrider på huvudet medan hon vränger nattlinnet över axlarna och släpper ner det mot vaderna. Hon huttrar, hackar tänder och ger modern en blick.

– Vad var det som kom mot fönstret?

Mamman är kortvuxen och smal och har axellångt blåsvart hår.

– En fågel kanske. Fryser du?

Flickan kryper ner i sängen och drar täcket upp mot halsen och kvinnan, vars namn är Anna, sätter sig vid hennes fötter. Ljuset i lampan kommer och går. Det blir aldrig helt mörkt, men då och då kastar den bara ett blekt, darrande sken över det lilla rummet. Så kommer ljuset tillbaka och är stadigt en stund innan det återigen darrar och flimrar ett ögonblick för att åter komma med full styrka.

– Kan det inte gå sönder?

– Det är pansarglas. Det håller.

Flickan biter i underläppen.

– Berätta om snön.

– Du har hört det hundra gånger.

– Berätta en gång till.

Kvinnan samlar sig innan hon börjar.

– Jag var i din ålder och vi bodde i gamla huset. Snön föll strax efter jul. Det kom inte mycket, men det var snö.

Flickan spärrar upp ögonen, som om hon aldrig ställt frågan förr.

– Vad gjorde ni?

– Rullade klot och straplade. Pinne till näsa, kottar som ögon.

– Det blev en snögubbe! jublar flickan.

Kvinnan ler.

– Var det Karim och du? undrar barnet.

– Ja.

– Jag skulle också vilja bygga en snögubbe. Tror du jag kommer att göra det nån gång?

– Kanske, jager kvinnan och stryker med handen över täcket ovanpå flickans ben. Flickan för luggen i pannan åt sidan medan hon iakttar moderns ansikte.

– Tänker du ofta på din syster?

– Ja.

– Vet du inte var hon är?

– Nej.

– Vad händer om polisen får fatt i henne?

Kvinnan drar upp täcket mot flickans haka.

– Sov nu.

Barnet lägger huvudet på kudden och viskar.

– Berätta om snön.

Mamman ser frånvarande ut, som om hon tänker på annat, som tänker hon på systemen.

– Den var blöt och låg i tre dagar.

– Bläste det redan?

– Det blåste jämt. Skogen härifrån och till Forsa hade redan fallit.

Flickan är tyst en stund och mamman tror att hon somnat.

Men hon är vaken.

– Fanns det bilar som körde hit?

– Den sista bilen som var häruppe kom sista snödagen. Det blev hjulmärken i snön. Dagen efter var det spår i leran. Sen kom värmen, nästan som på sommaren trots att det var mitt i vintern.

– Och hela tiden blåste det, fyller flickan i.

– Ja, det blåste hela tiden.

– Och bilen hade med sig cementen.

– Den hade med sig ståldörrarna och fönstren och fönsterluckorna och vindsnurrans ställning och rotortbladen och en massa annat.

– Och så rev morfar gamla huset, säger flickan. Var inte det sorgligt?

– Det var tråkigt, men huset kunde inte få stå kvar. Stormen hade tagit taket. Det krossade en av hundarna när det föll i portaislandet. Dessutom fanns det mycket i det som kunde säljas. Allt trä, elementen, värmepannan.

Dörren till rummet öppnas och mannen kommer in. Han är så lång att han måste böja sig då han går genom dörren och han är grov över bröstet och har stora händer. Sängen klagar då han sätter sig och böjer sig framåt och stryker flickan över kinden. Handen täcker hela flickans ansikte.

– Sov gott, viskar han.

Flickan blundar.

– Sov gott, säger kvinnan.

Mannen och kvinnan reser sig och när de lämnar rummet släcker kvinnan lampan.

– Hur mycket blåser det? frågar hon och drar igen dörren så att det blir en handsbred springa mellan dörr och karm.